

SOLIDARNOST

Rano je jutro, početak avgusta. Saša, drug iz srednje škole i ja, budimo se na klupi u parku Manjež. Svirala je *Radijacija* u SKC-u. U glavi mi odzvanja *Haš, Haš*.

Pili smo, mnogo. Krećem prema Studenjaku, a on prema Košutnjaku. Dolazim do sobe. Ženska soba na šestom spratu drugog G bloka. Sestra je otišla kod tetke. Umivam se. Gledam kroz prozor, vidi se auto-put. Gomile traktora i kamiona. Uključih radio.

-I ovaj put je naš narod pokazao solidarnost. Srdačno dočekuje naše ljude iz Krajine. Seljaci im usput dele hranu i piće. Naš narod je uvek bio gostoljubiv, što se i sada pokazuje. U ovim teškim trenucima pokazuje sve svoje najbolje osobine, solidarnost, gostoljubivost, dobru volju.

NAJVEĆI JEBARNIK NA BALKANU

Izašao sam iz sobe. Hodnik je smrdeo na ljudski izmet. Dva WC-a na spratu sa tri kabine, čučavci. Iz njih je dolazio smrad. Nije baš svaki student bio sposoban da pogodi rupu. Ubrzah korak. Na

sledećem spratu isti smrad – ne вреди, oseća se skoro do portirnice u prizemlju. Ne smeta mi mnogo, navikao sam se, srećan sam što imam svoj krevet, *od smrada niko nije umro*.

Na ulaznim vratima u zgradu skoro se sudarih sa jednim kolegom sa fakulteta.

- Će s' kolega! - viknu kad me vide. - I ti si u prvom bloku?

- Jesam - reko.

- Prvi blok je zakon - reče, poče glasno da se smeje i otrča uz stepenice.

Izađoh napolje i uputih se prema centralnoj kupaonici. Blizu je, između blokova, pored menze. Brzo sam stigao, izabrao sam kabinu. Užasna je, al' bar ima tople vode. Sa unutrašnje strane vrata bilo je napisano: *Mrzim sve Beograđane*. Drugim rukopisom, ispod, neko je dodao: *Budalo, ovde se Beograđani ne kupaju*.

Okupah se na brzinu i vratih u sobu. Cimer je sedeo na stolici i pevao: - *Verujem, cenjena glavo, da si i učio uvod u pravo*. Na stolu je bio udžbenik *Uvod u pravo*.

- Procvetaćeš, čoveče, o'ladi malo sa tim kupanjem - reče čim sam ušao.

Pre nego što sam stigao da odgovorim, iz lavaboa istrča bubašvaba. Cimer je bio brz. Zalepi je papučom za pod.

- Juče sam ubio miša dok si bio na fakultetu - reče.

Čim mi se malo kosa osušila, ostavih cimera da sprema ispit i lovi bubašvabe, i krenuh kod Kanazira. I Kanazir je bio u prvom bloku. Njegova soba je bila na spratu iznad. Kupio je mesto za sto maraka. Često sam svraćao kod njega. Na vratima je pisalo: *Ne naslanjati se, vrata su automatska*. To je značilo da ne radi kvaka. Otvarala su se guranjem, a zatvarala tako što se jako zalupe. Gurnuh vrata i uđoh u sobu. Kanazir je ležao na krevetu i čitao *Blic*. Jedan od njegovih cimera, Radiša zvani Rale, rodom iz Istoka kod Peći, absolvent Veterinarskog fakulteta, stipendista zemljoradničke zadruge iz Istoka, starosti trideset godina, prao je noge u lavoru.

- 'De si dečko - reče kad me video - kako ide nauka?

- Položio sam kolokvijum iz sistematike biljaka - odgovorih.

- Bravo, bravo, samo uči da ne zaglubiš kô ja. Ubiće me ovaj *Studenjak*. Pet 'iljada studenata ima, pola muško, pola žensko. Je l' znaš ti da je ovo najveće jebalište na Balkanu?

Nije čekao da odgovorim, a i da jeste, ne bih znao šta da kažem.

- Znaš da se sve studentkinje jebu, a ja ne jebem ništa. E da mi je znati ko jebe onu moju, pa da mu jebem mater.

Kanazir je vrteo rukom gledajući u mene sa kreveta. Ustao je i rekao: - Ajmo na klupice. Hoćeš ti, Rale, sa nama?

- Ne mogu, ne mogu više samo da gledam, a i moram da učim. Idem u Buvaru posle.

Izađosmo iz sobe. Kanazir reče: - Ovaj je lud.

Na klupicama živo. Pola-pola, baš kako je Rale rekao. Veče se spuštalo i *najveće jebalište na Balkanu* je oživljavalo.

BRUCOŠ

Sedeo sam u njenoj sobi. Telefon je zazvonio. Pričala je sa majkom, stavivši ruku na moje koleno.

- Da mama, sama sam. - Iz Čačka je. Studira medicinu. Sviđam joj se, ali neće da se petlja sa brucošem. Neću ni ja sa njom. Starija je od mene pet godina. Brzo je završila razgovor. - Moja majka misli da sam fina - rekla je nakon što je spustila slušalicu. - Hoćeš da idemo u bioskop?

- Nemam para - odgovorio sam.

- Ja ću platiti - reče.

- Glupo mi je - odgovorih.

- Da prošetamo?

- Ne šeta mi se.

- Želiš da ostanemo u sobi?

- Da - odgovorio sam.

PRIJATELJI

- Reci tačno šta želiš, ne razumem te - rekao sam.

- Pa da od danas budemo prijatelji - odgovorila je.

- Da budemo prijatelji? - ponovio sam za njom. - Kako da budemo prijatelji?

Ćutala je. Već nekoliko meseci nam loše ide, svakim danom je sve dalje od mene, večeras je skupila snage da mi to i kaže, da me što manje povredi, ali sve šta kaže je baš suprotno.

- Da budemo prijatelji? - ponovih još jednom.

- Da - odgovori. - Previše si me razmazio. Uskoro se vraćam u Moskvu, a tebe ne mogu da vodim sa sobom, još smo mladi. Možda je lakše da se rastanemo kao prijatelji, mislim kad budem odlazila, a do tada da budemo prijatelji.

- U kakvoj su vezi povratak u Moskvu i to da sam te razmazio?

- Slučajno sam to rekla.

Njen pas Dora se motao oko mojih nogu.

- Dobro - rekao sam i ustao.

- Nemoj sada da ideš, ostani još malo, molim te.

Prišao sam i zagrlio je. Čvrsto me je stegla.

- Idem, moram, već je kasno.

Uzeo sam jaknu i izašao iz stana. Iz magle je virio vrh džamije. Prošao sam pored nje i nastavio prema Kalemegdanu. Zapalio sam cigaretu, *plavi ronhil*. Treba mi neko piće, neka žestina. Svratih do prve radnje i kupih pola litra *stoličnaje*. Nastavih do Kalemegdana. Bilo je kasno, tek nekoliko zaljubljenih parova. Sedoh na klupu i otpih veliki gutljaj. Bi mi malo lakše. Zapalih drugu cigaretu. Poželeh da nekome razbijem glavu.

Zašto, gde sam pogrešio, šta to žene hoće?, pitao sam se. *Previše si me razmazio*, odzvanjale su njene reči.

Gledam svetla na Novom Beogradu. U daljini se nazire *Gardoš*. Barže i brodovi plove Dunavom i Savom. Votka mi greje telo i umrtvljuje čula, bes jenjava. Krenuh prema Knez Mihailovoj.

Prođoh pored gradske biblioteke, platoa Filozofskog fakulteta i nastavih dalje. Kod palate *Albanija* skrenuh desno i spustih se, Sremskom ulicom, do Zelenog venca.

Svetla velegrada, koji mi polako prirasta srcu, ublažavaju bol.

Na Zelenom vencu ušao sam u autobus 75. Autobus pređe Brankov most, i nastavi prema Bežanijskoj kosi. Izašao sam kod Studenjaka. Svratio sam u obližnju pekaru i kupio burek.

Jeo sam halapljivo dok mi se mast slivala niz bradu.

Došao sam do četvrtog bloka. Popeo se do sobe i, onako obučen, bacio na krevet.

CIMERKA

Utrčala je u sobu sva izbezumljena.

- Šta se desilo - upitah.

- Dao mi je pola sata da razmislim - reče i poče da hoda po sobi.

- Hoćeš kafu? - upita je njena cimerka, moja koleginica sa fakulteta.

- Neću - odgovori i zapali cigaretu. Kroz otvorena vrata terase čula se muzika. *Dam, dam, dum, dum.* Ustao sam i pogledao. Ispod je bio parkiran crni mercedes.

- Ne izlazi na terasu! - viknu.

Vratio sam se i seo za sto gde smo koleginica i ja dovršavali grafički rad iz projektovanja nameštaja.

Hodala je gore-dole pušeći. Štiklice su lupale po parketu studentske sobe. Pratio sam je krajičkom oka. Crna mini-suknja, duboki dekolte, plava farbana kosa, jaka šminka. Cimerka moje koleginice.

Prva godina Više turističke škole.

- Šta hoće od tebe? - upita je koleginica.

- Da se zabavljamo.

- Je l' ti se sviđa?

- Ne znam.

- Ko je on?

- Upoznala sam ga pre neko veče na splavu. Stariji je. Ima i džakuzi u stanu.

- Ne znam šta da ti kažem - reče koleginica.

Dam, dam, dum, dum..., čulo se.

Šetala je još nekoliko minuta po sobi, bacala pogled kroz prozor, zatim uze torbicu koju je ranije pustila na krevet, pogledala u našem pravcu i odlučno rekla: - Idem. Zvuk proizveden udarom njenih potpetica u pod odzvanjao je hodnikom.

Pogledali smo se, slegli ramenima uz blagi osmeh i nastavili da dovršavamo crtež.

LOVE HUNTERS

Bio je koncert *Love Hunters*a na letnjoj pozornici u *Studentskom gradu*, popularne *klupice*. Tu smo se uveče okupljali, pili pivo, filozofirali, poneko je svirao gitaru.

Milan Mumin je bio go do pojasa, polivao se pivom po glavi. *Para rara rara, para rara rara...*

Posle koncerta smo na klupicama ostali Kanazir i ja. Priključili smo se grupi studenata koji su svirali gitaru. Neke smo poznavali. Ispod klupe su bile dve gajbe piva. I mi smo imali nekoliko komada u kesi. Svirali su: *Jesen u meni, Nedu, Balkan...* Počeo sam da pričam sa jednom ružnjikavom devojkom, Kanazira je interesovalo samo pivo.

Atmosfera se zahuktavala.

- Svi ste pičke, ćutite dok nam država propada! Pustili smo da nas gazi ovaj ološ, još će nas zbog njih i bombardovati. Samo pijte pivo, to vam najbolje ide! - vikala je jedna.

Gitarista je zasvirao *Baba Jula*. Govornik je pao u trans.

Ugledao sam dva Crnogorca iz karate kluba da se muvaju. Moj cimer je iz Nikšića, družio se sa njima. Bili su nekoliko puta u našoj sobu, zato sam ih i prepoznao.

Do haosa i rasula sve nas vodi Baba Jula!

Rekoh Kanaziru da se sklonimo. Ona ružnjikava pođe sa nama. Seli smo na klupu pored drugog bloka i nastavili da pijemo pivo. Sve više karatista se muvalo okolo. Govornik se ponovo čuo.

- Biće sranja - rekoh.

- Jebo vas Sloba! - čulo se sa klupica.

Onda su uleteli. Tukli su redom. Neke devojke su vrištale.

- Ajmo odavde - reče Kanazir.

Otišli smo do moje sobe. Pošla je sa nama i devojka. Cimer Savo je bio u Nikšiću. Pustili smo muziku i nastavili da pijemo.